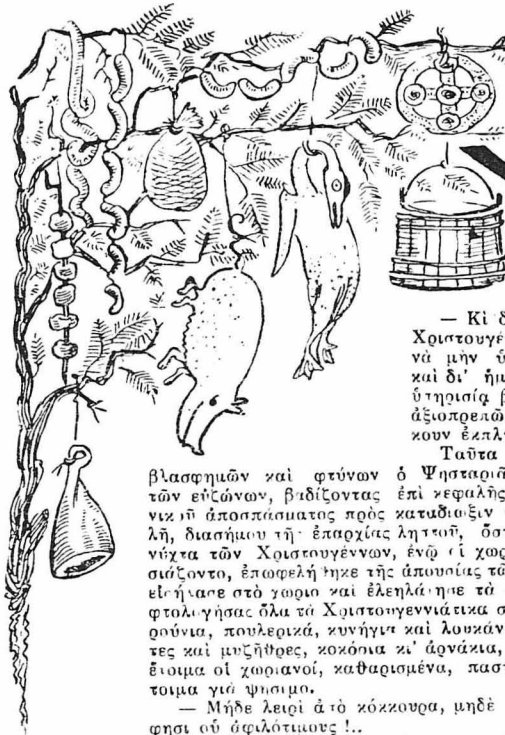

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΩΝ

— Κι δὴ ἰν ἡμέρᾳ Χριστουγέννων! Οὐδὲς νὰ μὴν ὑπόχρηθῆς καὶ δι' ἡμῶς τοὺς ἰὲν ὑπὲρ τῆς βιοῦντας κ' ἀξιοπρεπῶς τοῦ καθήκον ἐκπληροῦντας!

Ταῦτα ἐφῄγγετο βλασφημιῶν καὶ φτύνων ὁ Ψησταριάς, ὁ λοχίας τῶν εὐζώνων, βιδίζοντας ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ εὐζωνικοῦ ἀποσπάσματος πρὸς καταδίωξιν τοῦ Γιωργαλλῆ, διασώμου τῆ ἐπαρχίας ληστοῦ, ὅστις κατὰ τὴν νύχτα τῶν Χριστουγέννων, ἐνῶ εἰ χωρικοὶ ἐκκλησιάζοντο, ἐπωφελῆ ἤχε τῆς ἀπουσίας τῶν κατοίκων, ἐπέστησε σὸ χωριὸν καὶ ἐλεηλάτηε τὰ σπύρι, κληρονομία ὅλα τὰ Χριστουγεννιάτικα σφαχτά, γουρουνία, πουλερικά, κυνήγι καὶ λουκάνικα, γαιοφτες καὶ μωζήθρες, κοκόνα κ' ἀρνάκια, πού εἶχαν εἶομα οἱ χωρικοὶ, καθαρὰ καὶ μιστρεμένα, εἶομα γιὰ ψωμο.

— Μὴδε λειοὶ ἀπὸ κόκκουρα, μὴδε μίξε δὲν ἀφρησὶ οὐ ἀφελότιμος! —
— Ὁδὲ μὴν ἄλλα, οὐδὲ τὴν πορνείαν μας στοῦ χωριῦ δὲν ἐλαβὶ ὑπ' ὄψιν, ἐσκουῖε καὶ ἐανάσκει ὁ Ψησταριάς. Μολταῦτα το βίβλιον εἶνε δι' ἡ παρουσία τοῦ λοχιοῦ Ψησταριά ἀπὸ χωριῦ, πολὺ συνετέλεσε στὴν εὐτυχία τῆς Χριστουγεννιάτικῆς οὐτῆς κλοπῆς. Ἀπὸ βουδὺς εἶχε διδαχθεῖ ὅτι χωριῦ ὅτι θὰ παρενοχληθεῖ κ' ὁ λοχίας, καὶ κατὰ τὴν Ψησταριά, μετὰ τοῦ δὲ ἐμὲ ἀποσπάματος, κ' ὅλα τὰ δροσάτα καὶ μεστρωμένα θηλαστικὰ τοῦ χωριῦ ἐστρεβλῶν νὰ κληρονομήσῃ καὶ μίξι μ' αὐτὰ κ' ὅλες ἡ κοκκινομάγουλες καὶ χαμηλοβλετούσες, ὅλες ἡ μαργιόλες καὶ ἡ κρινόστηθες κυράδες.

— Στιγμῆ του, κατακαυμένη Ψησταριά, στριψοῦ τοῦ μαῦρου, στο ψοῦ!.. ἐσκουῖαν εἰ εὐζωνοὶ ὅταν εἶδιν ὄλο αὐτὸ το γυναικομανὶ στήν ἐκκλησίᾳ. Ἀυτὴ ὅμως ἦταν καὶ ἡ αἰτία, πού ὄλο το χωρὸ εἶχαν ἐρηϊωθεῖ τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην νύχτα τῶν Χριστουγέννων, καὶ σὲ τετοιο σημεῖο μαλιτὰ, πού νὰ βοῆ ὁ Γιωργαλλῆς ὁ Γεώργιος καὶ τὰ παλληκάρια του, κειρὸ ν' ἀρπαξοῦν ὅλα τὰ σφαχτά...

— Τὰ γουρουνία σας τέσσερα!..

— Ἐλαμπε στὴν ἐκκλησίᾳ ὁ Ψησταριάς κ' οἱ εὐζωνοὶ του! Τ' ἀγγιστροειδῆς μουστάκι του ψιφρῶσε κορότσι, ἡ λιγερὴ του μέση ἐσοφῆ, ἡ ἀνιξὲς του ἡ χυτῆ; κ' ἡ καλλιγραμμένη, μέσα στὴν πλεχτὴ τὴν ἄλτσα τὴν εὐζωνική, ἦταν γιαταγόνα γιὰ τίς καρδιῆς τῶν θηλυκῶν, τὰ μάγουλά του τὰ κόκκινα, κελάζανε ἀνθρώπους.

— Ἀχ! Κεῖνη ἡ Ρηνοῦλα τοῦ παπᾶ, πολὺ τὸν σοβρὸ μᾶς κάνει!

Νὰ τὴν ἐκεῖ μπροστά του, δίπλα του σχεδόν, δροσερὴ καὶ πιπεράτη καὶ γαϊτανόφρουδοῦσα, παχουλοῦται, γλυκεῖα κ' ἀχόρταγη, σὺν Χριστουγεννιάτικῳ τσουρέκι.

— Μὲ μέλι καὶ μὲ ζάχαρι, τὴν ζύμουσ' οὐ παπᾶς!.. σκεφτόταν ὁ Ψησταριάς. Κι' ἀνάβε ὄλος, τὰ γουρουνία τὸν ἀνοιγόλειναν σὺν τοῦ φριμμισμένου ἀλογου κ' ἡ παρθενική τῆς κόρης μωροδιά, πού ἐβγαίνε ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ τὰ ροῦχα τῆς, σὺν ξηροῦ βασίλικου, σὺν κωδινοῦ μοσχάτου ἀνάσασμα, τὸν μέθαιαν!.. — Οὐχ Χριστοῦδι μου! Πάω!.. Κουλάστια ἀπόψι!..

Τὴν στιγμῆ, λοιπόν ἐκείνη, τῆς ἐρωτικῆς πυρκαϊᾶς, οὐ Μήτρους οὐ Φουντούλας, ὁ πισικὸς, ἐμπήκε μέσα σὸ νὰ φωνάζοντας, δέκοψε τὴν λειτουργία καὶ ἀναστάσε τοὺς Χριστιανούς:
— Ὁδὲ Γιωργουλις ἔλιψι τὸ χωριὸ! — Οὐρῆ, τί λὲς οὐρῆ;

— Τοὺς εἶδα μὲ τὰ μάτια μ', Κηρὸς γιὰ κρηνατὰκὶ δὲν εἶμεινε οἱ σπύρι!..

Οἱ χωρικοὶ ἐστρεβλῶν ἀπέσσωξ ἔξω. Κι' ὁ Ψησταριάς φρικτὰ θυλωμένος, πῆρε τ' ἀπόσπασμα καὶ ροβόλησε ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ, σὸ δάσος, βλαστημιζοντας καὶ καταροῦμενος:

— Κι δὴ ἰὲν ἡμέρᾳ Χριστουγέννων! Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν μισοκαταφῆραν νι τὸ σπύρι!..

Ἐβλαστημοῦσαν κ' οἱ εὐζωνοὶ ἀπὸ κοντά. Βλαστημοῦσαν ὀμι γιὰ λόγους τῆς κρηνατῆς, ἀλλὰ γιὰ στομαχιλοῦς τοιοῦτους. Νηστικοὶ, θεονήστοικοὶ, ἐξηγνητῆμενοὶ ἀπὸ τὴν Σαρκωστή, βῆκιν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίᾳ, ἀφοῦ ἀρτάζανε τοὺς γκράδες, κ' ἀρχισαν τὸ κυνήγι τοῦ ληστοῦ. Βελονιῆς παγωνιάς ἀπ' ἔξω, βελονιῆς πεινας ἀπὸ μέσα.

— Οὐρ' ἀντίδουρον οἱ μαῦρο! —
— Οὐρ' ἀνάσασμό! Χριστοῦμια! —
— Ἀνῆμο Χριστοῦ!.. —
— Ἄντε σὺ, ἔχανακ μίενη Γεωῖστο κ' ἐνοῖα σου!..

Καὶ γριζὶν τὸ δάσος γρήγορο, τοχῆται, σὺν ἀνεμοστρόβιλος.

— Τα γουρουνία σας τέσσερα, ἀνεκρῆζε κἀθε τόσο ὁ λοχίας. Στὴ παρηνικὸ τῆ κνίσαν, ἡ θὰ ἀπαφῆνθῆσαν, ἐφοδους!..

Κ' ἡ ὄρα ἐιερωθεῖ καὶ τὸ προῖνο κροῦ ἐπε ὄντα φριμμιστὰ τοὺς ἀνδρας καὶ ἡ πείνα τοῦς ἀποθνήσκων καὶ ἡ ἀναίσθησι ὅτι ὁ Γεωῖσας καὶ οἱ κλεφτες χουθενῶν ἦδη τα παχουλά γουρουνουλοκα καὶ τὰ πουλερικά τὰ ὑπεροφῆρα, τοὺς ἔκανε νὰ λυσσοῦσαν ἀπὸ ὄργη.

— Οὐσφράθητε οὐρῆ, κνίσσα πουθενά!

— Νεβού!.. —
— Ἄντε οὐρῆ Γεωῖσσο κὶ πού θὰ μοῦ πᾶς!..

Ἦδη ὁ οὐρανὸς ἀρχισε νὰ γαλακτώνη. Σοτωμένοιο, κουρασμένοιο, πεθαμένοιο ἀπὸ τὴν πείνα, παγωμένοιο, μὲ τίς μυτερὲς καὶ τ' αὐτὸ κροσταλισμένα, καθῆσαν οἱ ἀνδρες σὸ πεῖο πυκνὸ μέρος τοῦ δάσους κοντὰ σὸ εψηρὸ τὸ ἔλατο.

— Οὐρῆ π' λὶ ἐγνε! ἀνέρωξε ὁ λοχίας, ἐνοῶν τὸν ληστήν. —
— Σκίστηκε ἡ γῆ καὶ τοὺς κατάπτε! —
— Κι τὸν τῆ ἑφελῆτικη γουρουνιάς ἀσυνειδήτως, πρόσθεσε ὁ δεκανεῖς, δειχοντας τὴν κοιλία του.

Οἱ ἀνδρες οὐρλιαζαν σαν πεινασμένοιο λύκοι. Τὰ κόκκινά τοὺς φέσια πού τοὺς θύμιζαν Χριστουγεννιάτικες θυλιῆς, τοὺς ἐσοφῆσαν ἀνρίως. Τοὺς ἐρχόταν νὰ τὰ βγάλλουν καὶ νὰ τὰ γᾶν! Τα πράγματα ἀρχισαν νὰ πέρουν ἐκίφουβος τροπὸν σὺν ὁ στρατιώτης Πρέντζις, ἀρχισε νὰ ὀσμίζεταὶ ἀνησυχαστικῶς καὶ ἀνησυχαστικώτερα ἀκόμα νὰ ταρτάζεται.

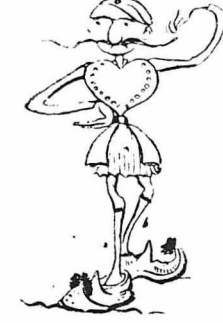
— Κηρὸς μυρίζει κὺδ λουχία!

Τώρα κ' οἱ ἄλλοι ἀνδρες ἀνησυχῆσαν. Ὁ Τηρόγαλος, ὁ Μπλασταριάς, ὁ Παρηνόσας, ὁ Σπληνάντερος, ὁ Τραχανιάς ἀρχισαν ὀσφραζόμενοι.

— Ὁρ' καλὰ λείε. Κρηνατὰκὶ μυρίζ'!..

Οἱ ἀνδρες, ἠλεκτροστῆσαν. Μιά μωροδιά, πρᾶγματι, κρέατος ὄλοῦ, γυργαλιστικῆ, τρελάνουσα ἀπὸ κᾶπου ἐφτανε. Ἄλλ' ἀπο πού; Ὅλοιο συνταράχτηκαν καὶ σὺν πεινασμένοιο τσᾶκαλοιο, σκορπίστηκαν μυριζόμενοι τὰ γύρω. Φωνῆς σὺν πνιγμένα ἀλυχτισάματα ἀκουγόντουσαν:

— Κηρὸς μυρίζ'!.. —
— Κρηνατὰκὶ!.. —
— Ἄσφαφα μιά κρηνατὴ ἀπ' τὸ μεγάλῳ ἔλατο,

Στιγμῆ του καθιένε Ψησταριά!..

Παπαδοπούλα τοῦ παπᾶ, ἀγάπησε κὶ ἐμένα!

σάν θρησκευτικό αλλάλαγα ακούστηκε :
 — Τι βήκα κ'ό λοχία !
 — Πούνε ούδ'ε Τυρογαλε ; Ξεφώνησεν δ΄ Ψησταριάς, πηδώντας τούς θάμνους, σάν λιοντάρι νητικό που ρίχνεται άπανω σ'ε ζαρκάδι.
 — Στού «μιάλου έλατου» !

Σ'ε μιά στιγμή, όλοι οι εύζωνοι, βεβήθηκαν εκεί κ' όλοι κύτταξαν τ'ό δέντρο. Θελο, μεγαλοπρεπές, καταναυζόμενο από τις χρυσοροδίνες άχίνες του άνάτελλοντος ήλιου, συν ύπερφυσκον και σάν ύπερογκον ύψήσαν τ'ό έλατο, σάν τεράστιο δέντρο Χριστουγεννιό, από κάθε κλιδί του όποιου κρέμονταν ώς δώρο Χριστουγεννιάτικου μ'όδη ένα γιουρνούπολα και μεγέλα κομμάτια κρεμάστων ροδόκκινα και χιονία από πάχος, χ'ου γοιτίρια κοτόπουλα γυμνά όλογουνα σάν όδ'ίλιες, και μη περιμενοντα τίποτα άλλο παρά τ'ή σούβρα και τ'η φωτια να τ'α χρυσοροδίση.

Κρεμονταν ακόμα σαντιλες γεμάτες κατάτηρο τυρί, καρδάρες με γιοιόφι φρεσκο, μεζ δες και γαλιχτέρα Χριστουγεννιάτικα. Κ'ό πρώτος ό ήλιο, ο όλογηστος, έκορπιζε τριανταφυλλα σ'ό δέντρο το θ'ουμ'εσυρο, έσπινθηριζε ή παχνη, που άφθονη στους σταυρωτους του, κλαδους του καθ'οτανε, σ. ν σκόνη άπο δειμάντα, σιν φουλιανι και τυπαζια κ'άμεθυστοι, θρηματιζόμενοι, που πανω στο δέντρο πεσαν !.

— Θά ια ούδ'ε ! Θά ια έβγαλε του Χριστού ! Έσκουσε ο λοχίας. Κ'ό συγγνωσε ούβλιξιν από πείνα και άπληγία, και ε'ε εύζωνοι έβγαλε ε'ε ούβλιξιν β'ισορο κ'ό άτασιο.

— Άρμα χ'ου, ού, ού, χα, ού, ού, ού Κορητάκι !
 Και στήν κρουνη αυτ'ή ή φωναρα ή τρανταχτ'ή του λοχία ξαναβροντησε :

— Φουτιά, μουρέ παιδιά ! Φουτιά κ'ό λύθηκε ού έρμουσ, άπ' τ'ήν πείνα !

Τί νά ειπεν, άρα γε, συμβή ;
 'Ο Γκιόσιας και τ'α παληκ'ωια του, τυφλωμένοι από τ'ήν πείνα, λεηλάτησαν τ'α Χριστουγεννιάτικα του χωριού (φριχά, μά σάν ε'ιαν π'ό; φ'όνοι άπο κοντα τους, τ'ό άπόλασμα, θεώρησαν και να τ'α κρουφον σ'ό μεγάλο έλατο, για να μπορέσουν να φύγουν έλαφρότεροι και να ξαναγυρισουν ν'ό τ'α πάρον !

Φουτιά ούδ'ε κ'ό πείναν ού μαρους ! Έκουσε δ΄ Ψησταριάς. Κ'ό ή φωτια έτοιμασθηκε άμέσως και δέν άργησε ν' άρχισή τ'ό φυλοποι...

Τ'ό βράδυ τ'ό άπόσπασμα ξαναγ'οιτε σ'ό χωριό, γενάτο από ύπερφυσκον και... «γ'ορον κ'ωψ'δ'ια» !.. Μπροστά άπ' όλους δ'ό λοχίας β'οις, άρμιατίους και κωμωχιαζόμενος κ'ό άκολουθούσαν οι εύζωνοι τραγουδώντας :

*Ρη ά μ'ον, Πα'ασηνά μ'
 μη φραμακόνειαι
 τ'ήν λουατή ο'ε πέρω
 κ'ό έλευκ'ωρεσαι !*

— Κ'ό τ' χρόν' ούδ' Χριστιανοί, καλο Χριστουγεννα !

Κ'ό όλο και κ'ωπάζ'νε κ'ατά του παπα τ'ό σπιτι.

— Να ξησομ' να καλοπαντριφ'ομ'ι με καλό !..

— Και τ'ό χρόν' κ'όρ λοχία ! Άνεβ'όμ' πειναμένο το χωριό!..

Τ'ό Χριστουγεννιάτικο δένδρο τ'ης χρονιά, εκείνης, οι εύζωνοι ποτέ δέν θ'ά τ'ο λημνονήσουν.

Μά ούτε κ'ό οι χωρικοί. Μόνον που θ'α περιμένουν, του χρόνου κ'α Χριστουγεννα, ν' άρτυθουν και να γιορτάσουνε κ'ό αυτοί σάν Χριστιανοί !..

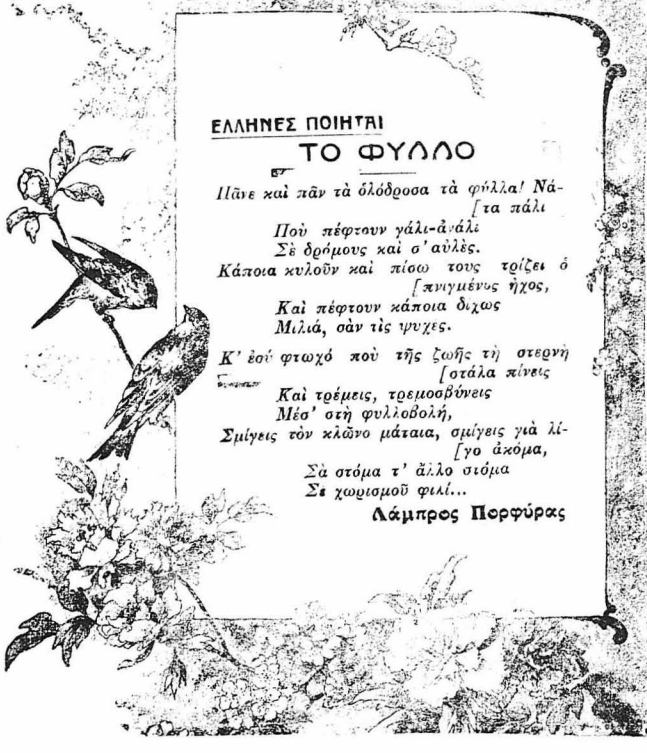
Στ'ομ. Σταμ.

ΦΙΜΩΤΡΑ ΓΙΑ ΤΙΣ... ΓΥΝΑΙΚΕΣ !

Τ'όν παλιό καιρό ή Άγγλίδες που έκακογλωσσούσαν ή έβ'ελξαν κανένα, κατεδικάζοντο να φορούν. Φίμωτρο επί όρισμένο χρονικό διάστημα.

Σ'ώζεται άνομία μάλιστα και μιά σχετική δικαστική άπόφαση, που χρονολογείται από τις 3 'Ιουλίου 1741. 'Ιδου τί λέγει κατά λέξη :

«'Η Έλισαβέτ ούζυγος του Τζ'ωρζ Χόλμπορν, κάτοικος του Μορρενθ, καταδικάζεται να φορήσ'η δύο ώρες φίμωτρο και να γ'ορση έτοι στήν αγορά, γιατί αλλησε με τ'όπο σκανδαλώδη και ήθροστικό σ'ε πολλούς πολίτες. Οι ενδιαφερόμενοι παραστάθηκαν ως κατηγοροί και τ'ή αίτησι των έξεδόθη ή άπόφασις αυτ'ή».

**ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ
 ΤΟ ΦΥΛΛΟ**

*Ήλιε και π'αν τ'α όλόδροσα τ'α φύλλα! Νά-
 [τα π'αλι
 Που πέφτουν γαλι-άαλι
 Σ'ε δρόμους και σ'αύλες.
 Κάποια κυλούν και πίσω τους τ'ορζει δ
 [πυγμένος ήχος,
 Και πέφτουν κάποια δίχως
 Μιλιά, σ'αν τίς ψυχες.
 Κ'ό ε'οι φτωχό που τ'ης ζωής τ'η στεργή
 [σ'άλα κ'ίνεσι
 Και τρέμεις, τρεμοσβ'όνεις
 Μ'εσ' σ'τη φυλιδοβ'ή,
 Σμ'ίγεις τ'όν κ'όνο μάταια, σμ'ίγεις για λί-
 [γο άκομα,
 Σ'α στόμα τ'ό άλλο στόμα
 Σ'ε χωρισμό φιλι...
 Λάμπρος Πορφύρας*

ΝΟΡΒΗΓΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(Νορβηγικός Χριστουγεννιάτικος μύθος)

«'Η ζωητή των Χριστουγέννων, σ'τη Β'ορειο Εύρώπη, σ'τη Σ'ουαδικανική Χερσονήσο, άπ'ος και σ'ε όλον, άλλωστε, τ'όν κόσμο, γιορτάζεται, από των άστυγιάτων Χριστιανικών γ'ότων με έξαιρετική χαρά και εύφροσύνη. «'Η χαρά αυτ'ή, που άκτινοβολά άπάνω σ'την οικογενειακή ζωή, μέσα σ'τη καρδιά του βυρσιού έκει χειμώνα, προσέλαβ' ένα ιδιαίτερο θέληγρο και συνετέλεσε ώστε, γ'ωρο από τ'ήν ζωητή των Χριστουγέννων, να πλέκωται μύθοι και ποιητικά ποσάδ'οσις διαφορες.

Κ'ό αυτ'ά άκομα τ'α χριστουγεννιάτικα τραγούδια που λένε τ'α παιδιά ε'ινε επηροασμένα από τ'ήν γεμωτιά έκεινη τ'ης φ'ωρεως.
 Να π. χ. τ'ό Νορβηγικό τραγούδι των Καλατιω.

*Μαθ'ος ε'ιν' ού όδρανός,
 και ή γ'ή λευχη
 Χ'ωπάζ'ε με χ'ροά, καμπάνες,
 γ'εννήθηκε τ'ό άγιο παιδι, κ'α.*

«'Εξ αυτ'ου προήλθαν κ'ό διάφοροι μύθοι, οι Χριστουγεννιάτικοι των λαών τ'ης Βορείου Εύρώπης. «'Εξ ο' άνεμος φ'ωοά λυσοσάμενος, τ'ό γ'ιόν έκει θ'αφει βαθιά τ'η φ'οσι κ'ό ή ο'ισογένεια κ'άθεται κοντα σ'ό τζ'άνι, λένε διάφορες ιστορίες, και περιμένουν τ'η νύκτ'η ή κ'αιπάνια τ'ου μεσονητίου, για να π'αν σ'την εκκλησία. Π'όλλοι σ'έπεινται π'ός να π'νε και θ'ά ήταν καλύτερο να μ'ην π'ήγουν. Κ'ό δίως κ'όταν τ'ό Σατανά και π'α σ. Κ'αίεσι παρ' όλα τ'α εμπόδια που σ'έπεινε δ΄ Σατανά, δέν μένει σ'ό σπιτι του.

«'Αλλά ως τ'α χ'ωπ'ηση ή καμπάνα, ή γ'αιριά, θ'α τ'ους διεγηθή τ'ήν ιστορία τ'ου χωρικού Σκουσανη, για τ'α τ'ου Σκουσανη.

Μιά Χροιστουγεννιάτικη νύχτα, δ'εν δ΄ Σκουσανης άπερσάοσις να πάη σ'την εκκλησία τ'η μεσάνυχτα. Σ'ό δρόμο β'οηξε έναν φτωχό και τον έλέησε. «'Ο φτωχός για να τον ευχαριστήσ'η, έκορπιε και τ'οιλε σ'α μ'υστικό, που καθ'ος τ'ο έτοιγέθηκε θ'α τον έ'ε νε π'λουσιώτατο και εύτυχο σ'ε ο. Τ'ού ε'πε ότι σ'την άκοη τ'ου μικρού άκρωτηριού» που ε'ινε τ'ερα ήπ' τ'ό χωριό, ε'ινα ένα παλιό και μ'οσα ε'όθετα μια ποιηκήπ'οισα πετάμορη και π'λουσία, δυο όλοι οι βασιλεί, τ'ου κοσμου. Οι Καλλιάντζ'αροι κορπιά μ'εσα σ'ό βυθό τ'ης θ'αμισσης, τ'η νύκτ'η αυτ'ή. Μά τ'η νύχτα των Χριστουγέννων, άμα έκουσ'ε δ΄ ο'ότος ήχο τ'ης καμπανας, ή σ'λασσα τ'αβ'ηται και τ'ο παλιό ξεσπείζειται άπ' τα ν'οθα κ'ό δ'ιοι σ'ε καορσ'όθησ'η τότε και μ'η μ'εσα σ'ό παλιό και π'ο ζωητή σ'τη μεγάλη α'θ'ουσα και π'ήρ' έ'ε μ'αγε'ενο διχτυλ'δ, που β'ορσ'εται έκει, θ'ά γ'ιγ'ε άστρας τ'ης Πεντιμοσφ'η. Π'ορπει δίως να π'οσ'ήσ'η να β'ελ η τ'ό δαχ υλ'δ'ι σ'ό δαχτυλο του, π'ριν χ'ωπ'ησ'ε δ΄ τελευτ'α, ήζ'ε τ'ης Χριστουγεννιάτικης, τ'ης εκκλησίας καμπάνα.

«'Ο Σκουσανης άσφασίσε ν'άκολληθ'ομη συμβουλήτ'ο διακονία, που δέν ήταν άλλος, παρ' δ΄ Σατανά, που ζ'ημιόσε να μ'ποδ'οη τ'όν Χροιστιανό να πάη σ'την εκκλησία. Π'ήγε σ'ό άνομηρι και τ'α μ'ε'νεγ'ια μ'όλις χ'ε'ι'ησε ή καμπάνα, ή θ'άλ'οσα τ'ροβ'ήζ'ηκε και φ'όηκε τ'ό παλιό λαμπροφ'ότιστο. «'Ο Σκουσανης μπ'ηκε άμέσως μ'εσα. «'Η πρωτη α'ι'ουσα ήταν π'λουσία επιπ'λωμένη και γεμάτη από σωρούς Χρ'ιόφι. Γ'ωρο-γ'ωρο ήσαν μαρμαρωμένοι όλοι έκει οι που π'ριν από τ'ήν επ'ιχειρομ'αν να μ'ποθ' και σ'ατ'ήκασε να π'όρουνε Χρ'ιόφι. Αυτ'ος δίως επ'οβ'ήξε εμπ'οσις σ'τη δ'ύεση α'θ'ουσι που ήταν γιομάτη από λεοντάρια! Άλλοίμονο του αν ε'δισαίε... Θ'ά ήταν χαμίνος. Και προχωρούσε, όλο προχωρούσε...

«'Ο ήκος ήζ'ε τ'ου μεσονητιού γ'έπ'ατος, ήταν δ΄ τ'ό μ'ερος Σκουσανης κ'αιώρ'ωθος να μ'η σ'τη τρίτη α'θ'ουσι, που ήταν π'εο π'λοσία σ'ιρωμένη από τ'ήν άλλη κ'ό δ'ουσι π'ετ'μοσφ'ησ'ησ'ησ'η ζ'ομ'ετα. Μά δ΄ Σκουσανης παρ' ό'ίγο να παρασυρ'θη κ'ό να μ'α ήμασί τ'ους να διακοιούη. Μά τ'η τελευτ'α στιγμή κρατή'ηκε και μ'ηκε σ'την άλλη α'θ'ουσα που ήταν τ'ό δαχτυλ'δ'ι.

Τ'ό αρπαξ'ε και τ'ό φ'όρεσε σ'ό δαχτυλο του, τ'ήν στιγμή άκριβ'ό: που χ'ωπ'ε και ή δωδεκάτη ώρα τ'ου μεσονητιου των Χριστουγέννων. «'Ετοι δ΄ Σατανάς ν'ικήθηκε! Κ'ό ή ώραία π'οηκήπ'οισα έλευθερη π'ετα γ'ίγ'ηκε γ'υαίκα τ'ου Σκουσανη».